

ΠΑΛΑΙΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΙ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΙ

ΣΟΠΕΝ

ΩΡΤΑΣΘΗ τὴν 9ην Φεβρουαρίου ἐν Εὐρώπῃ εἰς ὅλα τὰ μουσικὰ κέντρα ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ τοῦ ΙΘ'. αἰῶνος Φρειδερίκου Σοπέν.

Ὁ Σοπέν ἦτο υἱὸς καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς εἰς τι γυμνάσιον τῆς Βαρσοβίας καὶ ἡ μήτηρ του ἦτο Πολωνίς.

Ὅταν ἦτο βρέφος ἔτι ἤκουε τὴν μητέρα του παίζουσαν κλειδοκμβάλον διὰ τὰ διασκεδάξῃ τοὺς φοιτητὰς τοῦ οἰκοτροφείου, τὸ ὅποιον διετήρει ὁ σύζυγός της. Πολλὰκις ὁ μικρὸς ἀκούων τὴν μητέρα του παίζουσαν κατελαμβάνετο ὑπὸ λυγμῶν καὶ οἱ γονεῖς του παρεξηγούντες αὐτοὺς ἐπελάμβανον ὅτι εἶχεν ἀπέχθειαν πρὸς τὴν μουσικὴν. Ἀλλ' ὅταν μίαν νύκτα ὁ Φρειδερίκος κατελθὼν κρυφίως τῆς κλίνης του μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ προσεπάθησε νὰ ζωντανεύῃ διὰ τῶν μικροσκοπικῶν του δακτύλων ἐπὶ τῶν πληκτικῶν τοῦ κλειδοκμβάλου πρωτοτύπους μελωδίας, ἡ μήτηρ του δὲν ἀμφέβαλλε πλέον.

Τὸ μέλλον τὴν ἐδικαίωσεν. Ἀλλ' ὁ μόνουσουργὸς ἀπέθανε νέος.

Περὶ τὴν δόξιν τοῦ βίου του, δύο εἰδύλλια ἐφώτισαν τὴν φθίνουσαν ὑπαρξίν του, συνδεθέντα τόσον μετὰ τοῦ ἔργου τοῦ μουσουργοῦ, ὥστε νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ μουσικοῦ του ὕφους.

Δύο γυναῖκες εἰσέδυσαν εἰς τὴν πολυκύματον ἐκείνην καλλιτεχνικὴν ψυχὴν. Ἡ Γεωργία Σάνδη καὶ ἡ Ἰωάννα Στέρλιγκ. Ἡ πρώτη εἰσῆλθεν ἀγερώχως καὶ ἐξαίφνης ὡς κυρίαρχος. Ἡ δευτέρα ἡρόεμα καὶ δειλῶς.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ 1837, ὁ Σοπέν ἐδρακόμενος εἰς Παρισίους ἦτο μελαγχολικὸς καὶ στενοχωρημένος. Μὴ ἔχων δὲ τί καλλιτέραν νὰ πράξῃ, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κομῆσεως Κροσσόβσκας. Ψυτικώτατα, παρεκλήθη νὰ παίξῃ κατὰ ἐπὶ τοῦ κλειδοκμβάλου. Καὶ πράγματι ἐξετέλεσε μετ' ἀουνήθους ὀρεξέως πολλὰ τεμάχια, ξένα καὶ αὐτοσχέδια, καὶ κατεμάγευσεν τὸ ἀκροατήριόν του.

Ὅταν ἐτελείωσεν, ὁ παριστάμενος εἰς τὴν ἐσπερίδα Μιστ, ἤλθε πρὸς αὐτόν, ὀδηγῶν μίαν ὥραϊαν κυρίαν μὲ μεγάλους παμμέλαντας ὀφθαλμούς καὶ ἀποπνεύσαν βαρὺ ἄρωμα βιόλας τὸ ὅποιον πάντοτε κατέβλεπε τὸν Σοπέν.

Ἦτο ἡ Γεωργία Σάνδη, ἡ ὁποία τότε ἤγεν ἡλικίαν 34

εἰτῶν. Ποῖν ἢ τὴν γνωρίσῃ ὁ Σοπέν οἱ δεμίαν ἔτρεφεν ἐκτίμησιν δι' αὐτήν. Συνήθιζε μάλιστα νὰ λέγῃ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς τὰ γραφόμενά της ἦτο δυνατόν νὰ γράφονται ἀπὸ μίαν γυναῖκα. Ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἡ Σάνδη τὸν κατέκτησε. Τὴν ἐπισοῦσαν τὴν ἐπεσκέψθη καὶ αἱ ἐπισκέψεις του ἔγειαν συχνότεραι. Τοιοῦτοτρόπως ἤρχισεν ἡ πολύδακρυς ἱστορία, ἡ ὁποία διήρκεσεν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν.

Ὁ Σοπέν οὐδέποτε ἐπῆρξεν εὐρωστὸς. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἐνός ἔτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γνωριμίας του μετὰ τῆς Σάνδης ἡ ὑγεία του εἶχεν ὑποστῇ τοιοῦτον κλονισμόν, ὥστε ἀμφότεροι οἱ ἑρασταὶ κατέφυγον εἰς τὴν νῆσον Μαζόρκαν τῶν Βαλεαρίδων. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ Σάνδη εἶχε πλέον κουρασθῇ ἐκ τῷ ἔρωτος ἐκεῖνον. Ἐν ἔτος εἶνε μακρότατον διὰ τὸν ἔρωτα γυναικὸς ἥτις ἄλλοτε ἐνεδύετο ὡς ἀνὴρ καὶ ἐτετηδεύετο ὕψος ἀνδρικῶν εἰς τὰ μυθιστορήματά της. Ἀλλὰ δὲν ἦτο εὐκολον δι' αὐτὴν ν' ἀπελευθερωθῇ τοῦ ἀσθενοῦντος ἑραστοῦ, ἵσως μάλιστα καὶ νὰ μὴ τὸ ἐπεθύμει, διότι τὴν εἴλκεν ἀρκετὰ ἡ ἰδέα τοῦ νὰ κατιστῇ ἡ ἀφοσιωμένη φίλη ἐκεῖνον, ὅστις ὅσονδήποτε φθινύκως καὶ ἂν ἦτο ἐξηκολούθει νὰ εἶνε διὰ τὸν κόσμον ὁ Σοπέν.

Κατὰκονν μαζῇ, καὶ μάλιστα τῷ ἐδάνειζε καὶ χρήματα, διότι ὁ Σοπέν ὁμοίαζε πρὸς τὸν τέτιγα, τὸν ἔδοντα χωρὶς νὰ φροντίζῃ δι' ἄλλο τι ἢ διὰ τὸ ἥμά του.

Ἀλλὰ μία δεκαετία ἀφῆρσε τὸ προσωπεῖον τῆς προσποιητῆς ἀγάπης, καὶ μίαν ἡμέραν ἡ Σάνδη κατέλειπεν ἔρημον τὸν θνήσκοντα μουσουρόν, ἀπαρηγόρητον, ἄνευ πόρων, ἄνευ ἐλπίδος ζωῆς, καὶ ροσταλγόντα νὰ ἴδῃ τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς τῆς μητρός του, τῆς λημισοῦμένης εἰς τὴν Πολωνίαν.

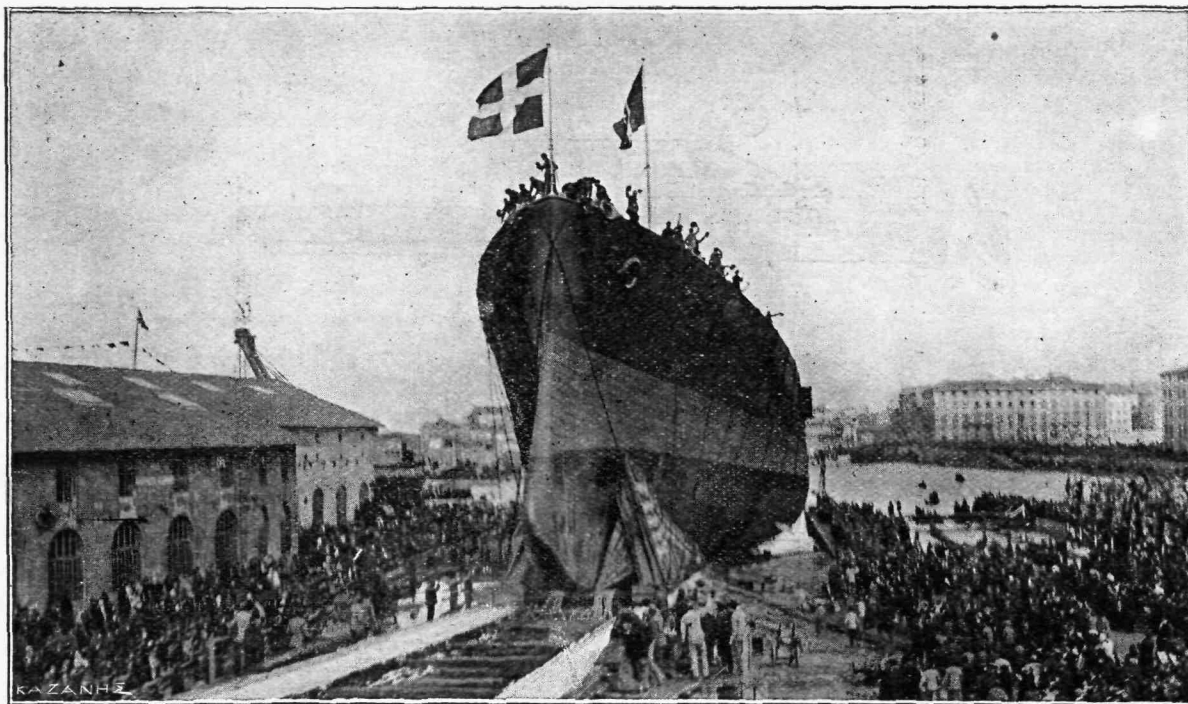
Καὶ τότε ἀναφαίνεται πρὸς τοῦ καλλιτέχνου μία ἄλλη γυναικεία μορφή, ἡ ἐκ Σκωτίας Ἰωάννα Στέρλιγκ.

Αὕτῃ ἡγάπα περιπαθῶς τὸν Σοπέν ἀπὸ πολλῶν εἰτῶν, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν προσεῖχεν εἰς αὐτὴν διότι ἦτο ἄσχημος καὶ δειλή. Ἡ Ἰωάννα γνωρίζουσα πόσον ὁ ἀσθενὴς μουσουρὸς ἡγάπα τὰ ἄνθη τῆς βιόλας τῷ ἐπρομήθευε διαρκῶς ὀλοκλήρους ἀνθοδέσμας. Ἀλλ' ὁ Σοπέν τὰς ἐδέχετο, ὅπως ἐδέχθη καὶ εἰκοὶν χιλιάδας φρ. ἐκ μέρους τῆς Ἰωάννας, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ ἔρωτα πρὸς αὐτήν.

«Μία γυνὴ—ἔγραφεν εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του—πρέπει νὰ μὲ κάμνῃ νὰ τρέμω μὲ ἐν βλέμμα τῶν βαθειῶν καὶ μεγάλων τῆς ματιῶν».

Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα Στέρλιγκ παρέμεινε πιστὴ πρὸς τὸν θνήσκοντα. Προέβλεπε πᾶσαν ἐπιθυμίαν του καὶ προσεπάθει νὰ μὴ τὸ ἐννοῇ ἐκεῖνος.

Καὶ ὅταν ἡ ὥραία ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνου ἀπέπτη, ἐν μελαγχολικῶν ἐσπέρας τοῦ φθινοπώρου, ἐπὶ τῶν πτε-

Ἡ ἐν Λιβόρνῳ καθέλκυσις τοῦ Ἑλληνικοῦ θωρηκτοῦ «Ἀδέρωφ».

ρῶγων μιᾶς Ἱταλικῆς μελωδίας τὴν ὁποίαν ἔφαλε κατὰ παράκλησιν τοῦ θνήσκοντος ἡ κόμησσα Ποτόκκα, δὲν ἦτο παρούσα εἰς τὴν αὐστηράν ὡς γὰρ ἀΐθουσαν τοῦ μουσουργοῦ ἡ Γεωργία Σάνδη, ἀλλ' ἡ Ἰωάννα Στέρλιγκ, ἡ ὁποία ὑπερήσπιος κατόπιν τὴν μνήμην τοῦ προσφιλοῦς της νεκροῦ.

ΠΟΥΤΣΙΝΙ

ΑΤΑ τὸ θέρος ὁ Ἰάκωβος Πουτσίνι μένει εἰς τὸ Τόρρε ντέλ Λάγνο, ὅπου ἐμπνέεται νέα ἀρμονία. Τὸν χειμῶνα μεταβαίνει εἰς τὸ Μιλάνον διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν θεατρικὴν κίνησιν, νὰ κανονίσῃ τοὺς διαφοροὺς λογαριασμοὺς μὲ τοὺς ἐκδότας τῶν ἔργων του, νὰ κάμῃ κανένα γύρον εἰς τὴν Γαλερίαν καὶ ν' ἀρπάξῃ μερικά χρυολογήματα.

Ὅταν τοῦ μένῃ καιρὸς ἐργάζεται, ἀλλὰ ἡ ἐργασία του δὲν εἶνε κανονικὴ καὶ μετρημένη, ὅπως ἡ τοῦ θέρους.

Κατοικεῖ εἰς τὸ δευτέρον πάτωμα μιᾶς οἰκίας τῆς ὁδοῦ Ἰωσήφ Βέρδη· ἐπὶ τοῦ παρόντος καταγίνεται νὰ τελειώσῃ τὴν ἐνορχήστρωσιν τοῦ νέου μελοδράματός του, ἐργαζόμενος εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐν μέσῳ ἑνὸς πιάνου μὲ οὐρὰν τόσοσιν μεγάλην, ὥστε νὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι εἶνε ὁ κομῆτης τοῦ Χάλλεϋ καὶ ἐνὸς γραφείου στενάζοντος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐπ' αὐτοῦ συσσωρευμένων βιβλίων καὶ τετραδίων μουσικῆς.

Ἐχει ἐμπρὸς τοῦ τοῦ βιβλίου τῆς μουσικῆς καὶ παραπλευρῶς αὐτοῦ τὸ βιβλίων τῶν στίχων.

Καὶ τὰ δύο γεμάτα ἀπὸ ἱερογλυφικά σημεῖα τὰ ὁποία πολὺ συχνὰ κατανοοῦν ἀκατανόητα καὶ δι' αὐτὸν τὸν μουσουργόν.

Συχνὰ ὁ διδάσκαλος διακόπτει τὴν ἐργασίαν καὶ ἀναφωνεῖ ὠργισμένος.

— Τί διάβολο θέλω νὰ πῶ μ' αὐτὸ τὸ σημάδι;

Κατόπιν χτυπᾷ μὲ τὴν παλάμην τὸ μέτωπον ὡς νὰ

εὔρεν ἔξαφνα ἐκεῖνο ποῦ ἐζητεῖ καὶ ἐπαναρχίζει τὴν ἐργασίαν. Αἱ χεῖρες τρέχουν ἐπάνω εἰς τὰ πληκτρα τὰ ὁποῖα ἀπαντοῦν εἰς τὰς πολλὰ γνωστάς δι' αὐτὰ θωπεΐας τοῦ μουσουργοῦ μὲ ἤχους· τότε φαιδρὸς καὶ τότε πενθίμους, τότε βαρεῖς καὶ τότε ὀξεῖς.

Καὶ τοιουτοτρόπως αἱ σελίδες τοῦ μεγάλου βιβλίου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε γραμμένα τὰ μέρη τῶν ὁργάνων τῆς ὀρχήστρας, γεμίζουν ἀπὸ νότες. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία γίνεται κατὰ διαλείμματα, χωρὶς κανένα ρυθμόν.

Ὁ Πουτσίνι παῖει νὰ θωπεύῃ τὰ πληκτρα διὰ νὰ πάρῃ τὸ τσάι, καλόπιν ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐργασίαν ἀπὸ τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τὴν διέκοψε καὶ τὴν ἀφίνει πάλιν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον διὰ νὰ καπνίσῃ ἕνα ποῦρο ἢ νὰ διαβάσῃ τὰς ἐφημερίδας.

Τὰ ἔργα του δίδονται εἰς τὰ μεγαλειότερα θεάτρα τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην ἔως τὴν Ὑοχαάμαν, ἀπὸ τὸ Ἑλσιγκφορς ἕως τὴν Μελβούρνην ἀντιχοῦν αἱ μελωδίαί του.

Δύναται νὰ ταξειδεύσῃ παντοῦ, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θ' ἀκούῃ εἰς κάθε μέρος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ μεταβαίῃ τοὺς στεναγμοὺς τῆς Μιμῆς καὶ τὸν θρήνον τῆς Μπουτερφλάϋ ἢ τὰς χαρμωσίνους φωνὰς τῆς Μανὸν καὶ τῆς Μουζέτας.

Υπάρχουν τόσαι καὶ τόσαι πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἐπάτησε ποτὲ καὶ ὅμως οἱ κάτοικοι τῶν τῶν γνωρίζουν καλὰ διότι τὸν ξεύρουν ἀπὸ τὰ πνευματικὰ τέκνα του.

Ζῇ εὐτυχῆς· τώρα εἰς τὸ Μιλάνον ὁ μουσουργὸς καὶ ἐνθυμεῖται τὴν ζωὴν ποῦ ἐπερνοῦσε εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν πρὸ 25 ἐτῶν, ὁπότε δὲν ὑπῆρχον ἔργα παριστάνομενα εἰς ὅλα τὰ θεάτρα, ἀλλὰ μόνον ἐλπίδες. Ὅταν ἐδόθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ θέατρον ντὰλ Βέρμε τοῦ Μιλάνου τὸ μελοδράμα του «Βίλλι», ὁ Πουτσίνι εἶχεν εἰς τὸ θυλάκιόν του σαράντα λεπτὰ! Ὁ ποιητὴς τὸν Φερδινάνδος Φοντάνα εἶχε κατὰ περισσότερον ἕνα φράγκον περίπου. Δι' ἕνα ποιητὴν ἦσαν ἀρετὰ.

Ὁ διδάσκαλος ἐκάθητο εἰς τὰ παρασκήνια μὲ τὴν ἀγωνίαν ἐκείνων, τῶν ὁποίων διὰ πρώτην φορὰν παίζεται ἔργον, ὄνειρευόμενος ἀγνώστου κόσμου. Τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν τὸν ἐπανεφέρουν εἰς μίαν πραγματικότητα τόσοσιν ἀσαφῆ, ὥστε σχεδὸν νὰ μὴ ἀνταμβάνεται εἰς συνέβαινε γύρω του.

— Ὑποθέτω—διηγείται—ὅτι ἐμειδίασα τὴν ὄραν

πού οί ήθοιοι μ' έσυραν εις τὸ προσκήνιον καὶ ηὐχαρίστησα τὸ κοινὸν δι' ὑποκλίσεως ἢ ὅποια μ' ἔκαμε νὰ φανῶ γελοῖος.

Ἐφερε μίαν ἐνδυμασίαν χρώματος καφε τὴν ὁποίαν θὰ ἤδύνατο νὰ ἐκλάβῃ κανεὶς καὶ ὡς μαύρην. Ὅστις ἐπλησίαζεν ὁμῶς θὰ ἀντελαμβάνετο ὅτι ἐκοσμεῖτο ὑπὸ πολλῶν κηλίδων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ ἐξαλειφθοῦν.

Παρήλθεν ἀρκετὸς καιρὸς ἕως ὅτου ὁ συνθέτης δυνηθῇ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ἐνδυμασίαν ἐκείνην μὲ ἄλλην καινουργῇ.

Ὁ πάππος τοῦ συνθέτου τῆς «Μανὸν» διεκρίθη ὡς συνθέτης ἱερᾶς μουσικῆς καὶ εἰς αὐτὴν ἡσθάνετο κατ' ἀρχὰς κλίσιν καὶ ὁ νεαρὸς Ἰάκωβος.

Ἡ κλίσις του ὁμῶς αὐτὴ ἦτο πολὺ περίεργος· διότι ἤθελε νὰ ἐμπνέεται τὰς ἐκκλησιαστικὰς συνθέσεις ἀπὸ ἐρωτικά καὶ ἄλλα κοσμικὰ θεάματα. Ἄλλως τε καὶ ὁ πάππος του ἔχει γράφει ἐκκλησιαστικὰς μελωδίας αἱ ὁποῖαι ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὸν λιβανωτὸν καὶ ἀπὸ τὸ κρινολίνον συγχρόνως, ἀπὸ σοβαρὰς μορφᾶς ἁγίων καὶ ἀπὸ χαριτωμένα προσωπάκια θηλυκῶν πειρασμῶν.

Περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα του, ἀγαπᾷ τὴν «Μπουτερφλάυ».

Τὴν φανταστικὴν εἰκόνα της, σχεδιασθεῖσαν ἀπὸ τὸν Μινάκοβιτς, τὴν ἔχει κρεμασμένην ἀπέναντι ἀπὸ τὸ τραπέζι εἰς τὸ ὁποῖον ἐργάζεται.

—Τὸ κοινὸν—λέγει—τὴν ἀπρηνήθη εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα πεποίθησιν εἰς τὴν καλὴν μου Μπουτερφλάυ. Ἡ ἱστορία της μὲ εἶχε συγκινήσει, ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὀλίγας πού ἐνόησε καὶ μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ βαθειὰ ἓνα γλυκὺ αἶσθημα εὐσπλαγχνίας. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κατάλληλος ὅπως ἐξυμνῶ ἡρωϊκὰς πράξεις. Μοῦ ἀρέσουν τὰ «ἀνθρώπινα» πλάσματα πού ἐλπίζουν καὶ ὑποφέρουν, γελοῦν καὶ κλαίουں.

Ἡρωτήθη ὁ Πουτσίνι, ἂν τὸ πρῶτον παρασταθῇ ἔργον του τὸν ἀνεκούφισεν οἰκονομικῶς.

—Δηλαδή—ἀπήντησε—μοῦ ἐπέτρεψε νὰ πληρώσω τὰ χρέη τὰ ὁποῖα εἶχα, ὅπως κάθε ἄνθρωπος. Τὰ ἴδι-

κά μου ἦσαν μικρά, ἀλλὰ πολλά. Τὰ μικρά δὲ χρέη εἶνε καμμιὰ φορὰ χειρότερα ἀπὸ τὰ μεγάλα. Ἦρχισα πραγματικῶς ν' ἀνακουφίζωμαι εἰς τὰ 1893, μετὰ τὴν πρῶτην Φεβρουαρίου ὁπότε παρестάθη ἡ «Μανὸν» εἰς τὸ Ρέτζιο τοῦ Τουρίνου.

Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς «Μποεμ» ἡ ὁποία κατέκτησε τὸν κόσμον ἐνῶ ὁ συνθέτης της κατέκτα τὸ Τόρρε ντέλ Λάγκο. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἠγόρασεν εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ἓνα μικρὸ σπιτάκι, ἔπειτα ἓνα μεγαλύτερον μὲ κήπον, ἔπειτα μίαν ἑπαυλιν καὶ τέλος περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν του ὁλόκληρος ἡ περιοχὴ.

Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν εἰς τὴν ὁποίαν μετέβη ὅταν ἐδόθησαν διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὸν Νέον Κόσμον τὰ ἔργα του ἔχει μείνει κατενθουσιασμένος.

Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην παρετίθεντο διαρκῶς γεύματα πρὸς τιμὴν του, εἰς τὸ Βουένος Ἀῦρες τοῦ παρεωρήθη ὁλόκληρον διαμέρισμα εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος «Τύπο» καὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν του ὅλα τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, μηδὲ αὐτῶν τῶν τραμ ἐξαιρουμένων.

Ὅταν κάποτε ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως τὸν ἀναίβασαν εἰς ἓνα τραμ ὡραιότατα στολισμένον καὶ τὸν περιήγαγον ἐν θριάμβῳ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως.

Ὅταν ἐπέστρεψε τοῦ ἀνηγγέλθη ὅτι τὸν ἐπερίμεναν ἑκατὸν πενήντα μαθητρίαι τοῦ Ὁδείου τῆς πόλεως.

Ὡραῖαι καὶ πολὺ εὐγενεῖς ὅλαι των, ἀλλ' ὅπωςδῆποτε ὁ διδάσκαλος εὐρέθη εἰς δύσκολον θέσιν διότι δὲν εἶναι καὶ τόσο ἐύκολον νὰ περιποιηθῇ κἀνεῖς ἑκατὸν πενήντα κορίτσια συγχρόνως.

ΒΕΚ.

Εὐτυχία εἶνε μία πτήσις λευκῶν πτηνῶν ἐπάνω εἰς γαλισμένα μάγμαρα.

*

Ἐρως εἶνε ἡ συνάντησις τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγωῖσμοῦ μετὰ τῆς γυναικεῖας κοφότητος.

Τὸ Πάσχα τῆς ἐγγονῆς

Σχεδιαγράφημα Ν. Λύτρα.